

MISSION INTEGRATION

Integration er et flertydigt begreb, og definitionen kan afhænge af, hvem du spørger. Ligheden blandt de forskellige definitioner er, at integration omhandler *Dem*, som ikke er en del af majoriteten. Det vil sige, at der ikke bliver differentieret særlig meget mellem gæstearbejdere, indvandrere, efterkommere, andengenerationsindvandrere, flygtninge, nydanskere, muslimer, folk fra ikkevestlige lande, udlændinge, folk med indvandrerbaggrund og asylansøgere i det danske samfund. Til trods for at alle disse termer nogle gange bliver brugt ret identisk, betyder de rent juridisk noget meget forskelligt. Men i sidste ende definerer det altså en gruppe mennesker, der er kommet til landet eller er født i Danmark med en anden kulturbaggrund end den danske majoritet. På den måde kan man sige, at etniske minoriteter forbliver i en konstant integrationsproces, og det bliver dermed næsten underordnet, om de er født i Danmark eller ej, og om de kan sproget eller ej.

Hvis man undersøger politikernes forståelser af integration, fremstår de meget forskellige. Den socialdemokratiske regering (2020) definerer *integration* som: »En aktiv deltagelse på det danske arbejdsmarked er vejen til vellykket integration i vores fælles samfund.« Socialdemokratiet knytter altså integration til arbejdsmarkedet. Det Konservative Folkeparti definerer en vellykket integration således: »Vellykket integration afhænger også af, hvor mange, og hvem, der kommer til landet. Derfor er det helt naturligt at sortere dem, der ønsker at komme til Danmark på, hvilke evner de har, og hvor villige de er til at bidrage til fællesskabet og blive en del af det danske samfund.« Her er det de ressourcer og kundskaber, indvandrere besidder, som bliver afgørende for en vellykket integration. Derimod fastslår Dansk Folkeparti (DF), at: »Det er de fremmede, der må tilpasse sig de danske normer [...]. En vellykket integration forudsætter, at det er de fremmede, der tilpasser sig – ikke danskerne.« Ifølge DF er danske normer det essentielle for en vellykket integration. Her er det tydeligt, at DF forstår integration som assimilation. Samtidig bruges udtrykket 'de fremmede', der ligeledes illustrerer DF's antagonistiske tilgang til integration, hvor etniske minoriteter og majoritetsdanskere er to uforenelige grupper. Til gengæld definerer Enhedslisten integration ud fra en følelse af tilknytning til det danske samfund og modstiller sig definitionen af integration som assimilation: »Enhedslisten tager afstand fra retorikken om, at man kun kan være dansk, hvis man spiser svinekød og har mindst tre danske generationer bag sig. Dansk er man, hvis man føler sig som en del af det danske samfund.«

Ifølge sociologen Aydin Soei er integrationsbegrebet et politiseret begreb, som man kan drage politiske fordele af ved ikke at definere. På den måde kan politikere nemlig sætte grænser for integration ud fra deres politiske ståsteder. Udfordringen ved den manglende konkrete definition af integration forårsager, at man vurderer integration meget forskelligt. Det betyder, at hvis man f.eks. vurderer integration ud fra uddannelse, viser statistikker fra 2017, at ca. 43 % af kvinder med etnisk minoritetsbaggrund (fra ikkevestlige lande) har færdiggjort en videregående uddannelse. Dette tal ligger højere end mænd med dansk majoritetsbaggrund, der ligger på ca. 36 %. Herudfra kan man konkludere, at integrationen i Danmark må være succesfuld. Men vurderer vi derimod integration ud fra etniske minoriteters (fra ikkevestlige lande) stemmeprocent ved folketingsvalget i 2015, så var den på ca. 64 %, mens majoritetsdanskernes stemmeprocent lå på ca. 87 %. Det vil sige, at forskellen på stemmeprocenten er på 28 %, og derudfra kan man altså udlede, at der kan være tale om en dårlig integration.

Den offentlige integrationsdebat har siden 1990'erne haft et særligt fokus på halalslagtning, omskæring, brug af tørklæder, kvindesvømmehaller, Sharia m.m. Mens man i 1970 kun havde 14 avisartikler ud af 448, der omhandlede kulturforskelle, havde Ekstra Bladet i 2015 såmænd foretaget en specifik undersøgelse om halal-chokolade. Der er altså kommet et større fokus på etniske minoriteters og særligt muslimers levemåde. Antropolog og forsker i integration Mikkelt Rytter pointerer, at den politiske diskurs siden 1990'erne har taget udgangspunkt i *assimilation* i stedet for *integration*. Dette betyder, at etniske minoriteters privatsfære, f.eks. børneopdragelse, fødevarer, sundhed, sprog og kønsroller er blevet reguleret af lovmæssige tiltag i håb om at forme indvandreres hverdagsliv, så det ligner majoritetens. Således har integrationspolitikken bl.a. forsøgt at begrænse udfoldelsen af etniske minoriteters kulturelle baggrund i samfundet og dermed problematisere deres ret til et liv ud fra deres egne kulturelle eller religiøse ophav. Dette sker ved at angribe tørklædet, kvindesvømmehaller, halalslagtning, friskoler osv. ud fra en overbevisning om, at de er 'til skade for integrationen', og dermed legitimeres en lovmæssig justering af disse. På den måde kan integration altså bruges som et politisk greb over for etniske og religiøse minoriteter i Danmark.

Fodnote 1: De omtalte 448 avisartikler omhandlede alle indvandrere og integration, men kun 14 af dem omhandlede specifikt kulturforskelle